

ΣΤΗ ΜΕΔΟΥΣΑ

Ἦ Μέδουσα, πού ἀντίς μαλλιά φίδια ἀρμαθιές φοροῦσες
καὶ πέτρωνες, μὲ μιὰ ματιὰ, καθένα πού θωροῦσες,
Ἄν ἦμουν πλούσιος, βασιλιάς, καὶ πλούτη καὶ κορῶνες
θὲ νάδινα γιὰ δυὸ ματιές, σὰν τίς δικές σου, μόνες!

Νὰ μί μου καίγαν τὴν καρδιά σὰν ἄλλες· νὰ μ'ἀλλάζαν
σὲ μαρμαρένιο ἄγαλμα εὐθύς πού μὲ κοιτάζαν
μὲ τεχνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ὅπως σκαλίζει
ὁ Γλύπτης καὶ τὴν ἀκομψή τὴν πέτρα τὴ στολίζει.

Ἄναισθησία κ' ἐμορφιά νὰ εἶχ' ἀδελφωμένες
ὅπως τίς ἔχει στὴ ζωὴ κ' ἡ Μοῖρα μοιραγμένες·
Κι ἂν τύχαινε καὶ τ'ἄγαλμα, πού γίνουμον, νὰ σποῦσε
ἀκόμα σὰν ἀνήξερο τὸ στόμα νὰ γελοῦσε...

Γ. Γ. ΚΑΡΒΩΝΙΔΗΣ.

ΤΟ ΚΕΡΑΣ

I

Μιά βροχιδιὰ, ἡ ἀλησμόνητή του φωνὴ ἀκούστηκε
ἐξαφνα στὴν ἐρημιὰ τῆς ἐξοχῆς. Ὅλο τὸ χωριὸ τὴν
ἄκουσε μὲ ἐκπλήξι, καὶ οἱ βράχοι τῆς ἀκρογιαλιᾶς
τὴν ἀντήχησαν κουρά καὶ ἀργά, ὡτὴν ἀσυνήθιστοι
σ' αὐτὴ τὴν ξένη βοή. Ἐπαιξε ἓνα ἀρχαῖο σκοπὸ
κυνηγετικὸ μ' ἀξιοθαύμαστη καὶ διαβολικὴ τέχνη.
Τὸ σκοπὸ τὸν ἠγνώρισα μὲ τὸ νὰ τὸν εἶχα ἀκούση
καὶ ἄλλοτε σ' ἓνα μου ταξίδι· μὲ τέτοιους σκο-
ποῦς οἱ ἄρχοντες τοῦ μεσαιῶνος πρέχοντες μὲ ἄλογα
καὶ σκύλους, κυνηγοῦσαν τὸ ἐλάφι στὰ ἀπέραντα
δάση τους.

Σφάληξα τὰ μάτια μου καὶ ἀκούοντας τὸ ἄγριο
τραγοῦδι μου φάνηκε νὰ βλέπω τὸν κυνηγὸ πού
πρόσταζε τὰ σκυλιὰ. Καὶ τὰ εἶδα ὕστερα νὰ πρέχουν
ἄσπλαχνα καὶ νὰ κυνηγοῦν μὲ οὐρλιάσματα τὸ
φτωγὸ ἐλάφι. Ὁ σκοπὸς ξεψύχησε μ' ἓνα παράπονο
καὶ κλάματα καὶ κατὰλαθα πῶς ἦταν ἐκεῖνο, πού
ξεψυχοῦσε.

Αὐτὸ τὸ ἄκουσμα μὲ ἔκαμε μιὰν ἀλλόκοτη
ἐντύπωση, καὶ ὅταν ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα ἡ φαντα-
στικὴ σκηνὴ τοῦ κυνηγιοῦ μου ξαναφάνηκε περὶ ζω-
νὴ στὸ ὄνειρό μου. Στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πῶς
ἦμουνα σ' ἓνα δάσος κατασκοτεινὸ καὶ ἄκουσα βοή
καὶ παραγῆ. Εὐθύς κατὰλαθα ὅτι ἦταν σκυλιὰ καὶ
κυνηγοῦσαν ἐλάφι· καὶ ἐξαφνα ἄρχισα νὰ τρέχω, ἀ-
πορῶντας ὅμως γιὰτὶ τάχα νὰ τρέχω καὶ ἐγώ. Μὰ
εὐθύς πάλι ἐνόησα ὅτι τὸ ἐλάφι πού κυνηγοῦσαν ἦ-
μουν ἐγώ. Τρόμαξα πολὺ μὰ ἔφρουγα σὰν τὸν ἄ-
νεμο. Καὶ ἔτρεξα, ἔτρεξα, ἔτρεξα. . . καὶ πρέχοντας

αἰσθανόμουν ὅτι τὰ σκυλιὰ πετοῦσαν καλλίτερο' ἀπὸ
ἴμένα καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μὲ πρόφθαιναν.
Ἄκουα ὅμως καὶ μιὰ παράδοξη βοή πού δὲν κατα-
λάβαινα ἂν ἦταν ἀπὸ ἀέρα ἢ ἤχος ἀπὸ πάμπολλαις
σάλπιγγες μαζί· τὸ δεύτερο ὅμως μοῦ φάνηκε πρὸ
σωστό.

Στὸ τέλος μὲ πρόβραζαν τὰ σκυλιὰ· καὶ εἶδα ὅτι
δὲν μπορούσα πιά νὰ φύγω. Καὶ νάτα πού πρόβαλλαν
ἀναρίθμητα ἄλλα ὀλίγασπρα, ἄλλα ὀλόμαυρα,
ἄλλα παρδαλά, ὡμὲ μανοῦλά μου... Καὶ εἶδα μεσ'
'στ' ἀπέραντο σκυλολόγι ἓνα νιὸ καθάλαρη, ὅλο
κόκκινα ντυμένο, ὠμορφο πάλκακο ἀλλὰ μὲ ἐμ-
μορφιὰ ἄσπλαχνη, ἐμμορφιὰ κακοῦ ἄγγελου. Βαστοῦ-
σε στὸ χεῖρι του μιὰ πελώρια σάλπιγγα καὶ πρό-
σταζε τὰ σκυλιὰ δαίγωντάς με. Καὶ στὸ πλάι του
ἀγροῖαρχα ἄλλο ἄλογο κι' ἀπάνω του μιὰ κοπέλλα
κ' ἐκεῖνη μεσ' στὰ κόκκινα. Ἐξαφνα ἡ καρδιά μου
ράγισε· τὴ νειὰ ἐκεῖνη τὴ γνώρισα· ἦταν ἡ ἀγάπη
μου. Κουράγιο τώρα εἶπα, πού φεύγεις; πρέπει νὰ πο-
λεμήσης μπροστά της μὲ τὸ φοικτὸ σκυλολόγι, μὲ
τὸν κακὸ τὸ νέο· ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνοίωσα
στὸν ἑαυτὸ μου ἀδυναμία μεγάλη γιὰ νὰ παλαίψω
μὲ τὸν καθάλαρη. Δὲν ξέρω γιὰτὶ αὐτὴ ἡ φοικτὴ
βεβαιότης μου μπῆκε στὸ κεφάλι καὶ ἔμεινα στὴ θέσι
μου σὰν παγωμένος. Καὶ τὰ σκυλιὰ πρόφθαιναν ὀ-
λοένα, οὐρλιάζοντας τρομαχτικὰ καὶ μαζί ὀκαθαλάρης
καὶ ἡ ἀγάπη μου. Καὶ ὅταν φτάξανε κοντά μου εἶδα
τὸ νέο νὰ σκύβη καὶ νὰ τῆς λείει γελώντας μὲ κα-
κία: Ἄγάπη μου, τὸ πιάσαμε πιά! Καὶ κείνη
τὸν κοίταξε μὲ χαμόγελο καὶ εὐχαρίστησι... Ἄ-
γάπη του; ;!...

Καὶ τὰ σκυλιὰ χμοῦσαν περὶ ἀπάνω μου καὶ